

Een dag uit het leven van een Corona-dokter in de mitigatie-fase (dag 1)

Daar stond ik dan, de Corona-dokter van de dag. Kamer 1 was voor mij, en op het moment dat ik was aangewezen als Corona-arts durfde al bijna niemand meer in mijn buurt te komen. Ik geloof dat ik wel een beetje de held was.

Ik ben al 2 weken gekluisterd aan de corona-dossiers van NHG/LHV en RIVM, had vandaag de handleiding van LHV doorgeploegd inclusief de nascholing. Best goed ingelezen in de theorie dus, dacht ik, maar nu de praktijk.

Ok, kamer 1 dus. Hoe verder? Dokterstas had ik nodig, die moest dus mee naar binnen. Handschoenen waren al aanwezig. Die gaan trouwens heel hard. Ik werd voorzien van een in principe disposable jas, waar ik geacht werd de hele dienst mee te doen. Een mondkapje mee. Daar mocht ik 6 uur mee doen. Een hippe spatbril erbij. Compleet! "Als er iets is moet je bellen hoor!"

Wat moet nog meer mee naar binnen? Niets eigenlijk, mijn eten, jas, trui elders maar elders gedropt want het voelt niet goed om dat allemaal mee te nemen de vieze kamer in.

Deuren dicht en in het pak gehesen. Wat was ook alweer de volgorde van aankleden? Ik had me ingelezen, maar je twijfelt toch. Geen aanwijzingen in de kamer aanwezig. Jammer. Uiteindelijk had ik het goed onthouden, bleek achteraf. Masker op en gelijk vies benauwd. Disposable jas aan. Gelijk loeiwarm in dat synthetische kreng. De thermostaat kon echt niet lager. Het is een verschrikkelijk warme dienst geworden. Handschoenen aan. Probleempje: handschoenen aantrekken na wassen of infectie werkt echt niet. Als je handen niet kurkdroog zijn, glijden handschoenen niet aan en ik heb nu ook weer geen uren de tijd.

En dan bril op. Ik heb al een bril. Zonder zie ik geen moer. Dan maar er overheen. In combinatie met een mondmasker beslaat die bril per direct. Ik heb echt van alles geprobeerd. Het werkt niet. Na het beoordelen van twee patienten in een dikke mist, heb ik het op gegeven en alleen met mijn eigen bril gewerkt (mocht vroeger in het laboratorium ook ten slotte). Ook die dreigt te beslaan, maar het was in elk geval werkbaar. Volgende keer dan maar lenzen in? Blijkt ook niet te werken, begreep ik achteraf van het ambulancepersoneel dat precies dezelfde ervaringen had. Die hebben maar helemaal geen brillen gedragen. Welkom in real life! Later met eigen bril op, bleek de aankleedvolgorde gewijzigd. Dan komt het mondkapje logischerwijs na de bril (want zonder zag ik immers niks). Dan blijken de elastiekjes irritant te gaan knellen. Dus toch bril af, kapje op, dan bril weer op. Dus toch de oorspronkelijke volgorde maar weer.

En dan de patient ophalen. Alles wat maar enigszins luchtwegklachten had, was voor mij deze dienst. Ze mochten niet in de wachtkamer uiteraard. Je kunt natuurlijk een eigen wachtruimte inrichten, maar heel wenselijk is dat ook niet, vind ik achteraf. Ik heb namelijk patienten gezien, waarbij ik overtuigd ben dat ze flink Corona hadden en ook patienten waarbij ik overtuigd ben dat ze dat absoluut niet hadden. Die laatste waren vooral kleine, schattige kindertjes met een snotneusje. Blij dat die niet in een wachtkamer met heftige Corona gevallen zaten.

Nee, ze moesten wachten in de eigen auto. Op zich veel voor te zeggen. Mijn kamer zat naast de ingang van de huisartsenpost. Ik hoefde alleen langs het loket van de assistente en stond dan buiten op het parkeerterrein. In astronauten-outfit. Je krijgt wel aandacht. Via het doorgeefluikje van de assistente kreeg ik een naamsticker met daarop kleur, merk en kenteken van de auto. Oh ja, met die handschoenen aan voel je niets. Ook niet dat stickertje. Daar ben ik er in de loop van de avond, wandelend over het parkeerterrein een van kwijt geraakt. Balen! Dat mag echt niet conform de AVG.

Verder mee te nemen: 1-2 maskers voor de patient en eventuele begeleider. En dan niet je entree-pas vergeten anders kom je niet meer binnen. Die zat de eerste keer in mijn broekzak. Onder dat beschermepak dus. Shit. Andere keer vergeten. Ook shit! Gedoe dus allemaal en terug. Shit! Ook maskers voor de patient wel eens vergeten. Terug, dus weer vanaf de parkeerplaats.

Oh ja, en waar staat auto van die patient? Beetje zoeken, zeker in het donker. Sommige mensen gaan seinen als ze een zot in een maanpak zien. Dat is handig. De meeste zitten zich te vervelen en klungelen op hun telefoon. Of ze proberen onhanteerbare kinderen in bedwang te houden.

Gevonden. Hoera! Beetje rare kennismaking aangezien je onherkenbaar bent en eigenlijk vooral gelijk de praktische gang van zaken moet gaan uitleggen die voor de patient ook volledig nieuw is. Als het kinderen zijn, gaan ze gelijk op tilt als ze je zien. Die denken immers (volkomen terecht) dat er een alien bij de auto staat.

Uitleg dan: maskers op mensen. Als je pech hebt krijg je discussie: Hoezo masker op? Ook discussie over het aantal maskers dat gegeven wordt. Hoezo mag niet de hele familie mee naar binnen? "Mevrouw, we zijn zuinig met onze materialen". Antwoord mevrouw: "interesseert me geen donder". En dan aardig blijven. Ook dat een 17-jarige niet perse een begeleider nodig heeft in een periode van materiaal-bezuiniging blijkt een discussiepunt.

En dan hoe dat masker op moet. Patienten hebben nog minder ervaring dan wij. En kinderen... die willen natuurlijk niet. Even los van het feit dat maskers bij hen niet passen. In het geval van maskers met elastiekjes blijken de oren van kinderen echt te ver naar voren te zitten. Die maskers met die touwtjes: daarvoor blijven ze echt niet lang genoeg stil zitten. Zit het masker eindelijk, soort van, dan trekken ze het af. Zou ik ook doen. Volwassenen die benauwd zijn, worden ook niet vrolijk van een masker. Duurt allemaal eindelijk. Ik naast die auto. Oh ja, het regende pijpenstelen.

Ok, iedereen klaar voor de start. Naar binnen dus. Een heel eind met een oude en kortademige patient. Dat kost tijd. Bij de ingang kijken of er niemand aan de balie staat. Zolang dat het geval is, mag ik er niet langs. Dan blijken die gesprekken aan de balie best lang te duren.

Binnen eindelijk! Gelukkig staat de onderzoeksbank gelijk naast de deur. Dat is handig. Ik laat de patienten gelijk op de bank gaan zitten. Verder komen ze niet. Zo houdt ik mijn kamer gescheiden in een vieze en schone (buro) kant. Daar is iets voor te zeggen. Wasbakje naast de bank. Dat is wel ok zo. Ik blijf staan. De hele dag. Ik loop immers in een maanpak. Mag ik

daarmee gaan zitten? Dat voelt niet logisch. Ik heb het idee dat ik alles dat ik in mijn maanpak aanraak, moet gaan schoonmaken. Dat is veel werk straks. Staan dus maar blijven op mijn hakjes. Aan het eind van de avond heb ik geen voeten meer over. Waarom heeft niemand me verteld dat ik mijn wandelschoenen aan had moeten doen?

Ok, onderzoek dus. Ik heb nu volgens mij een beeld bij Corona. Een onlogisch geheel met echt zieke mensen, maar het verhaal en wat er uit onderzoek naar voren komt klopt niet bij elkaar. Rode draad bij onderzoek doorgaans: hoge koorts, echt snelle pols, over de longen niet veel bijzonders. Kwetsbare mensen die benauwd hadden moeten zijn (diabetes en COPD gold3) waren dat niet, maar hadden alleen een hoge pols (130) en hoge koorts (40). Niet echt ziek. Geen exacerbatie COPD dus. Moet ik iemand dan vanwege kwetsbaarheid en een pols van 130 laten opnemen? Dan hebben we alle ziekenhuizen vandaag al vol. Toch maar naar huis dus.

Of niet kwetsbaar of longlijden, maar toch echt spuugbenauwd. Objectiveren helpt zeker. Ik heb wat afgeteld deze avond. Dan bleek toch bij een deel van de mensen die zich heel benauwd voelden en op mij ook echt die indruk maakten een goede saturatie en een aanvaardbare ademhalingsfrequentie te hebben. How come? Waarom lijken ze dan zo benauwd?

Anderen zonder longlijden waren toch echt kortademig. Is dan prednison toch zinnig? Je kunt het toch geen exacerbatie astma of COPD noemen als ze die aandoeningen niet hebben.

Het is overigens, zeker bij kinderen lastiger om dyspneu te beoordelen met mondkapjes. Dat neusvleugelen is echt niet te zien met een masker. Keelinspectie heb ik de hele avond niet gedaan.

En dan mochten ze naar huis. Om de hoek van de deur kijken of er niet iemand aan de balie stond. Zo ja, toch maar weer wachten tot de kust veilig was en dan pas naar huis.

En dan de grote opruimactie. Opruimen doe je met je maanpak aan. Anders voelt het niet logisch. Opruimen met hele vieze handschoenen aan voelt ook niet logisch. Dus eerst maar handschoenen uit, maar wel weer nieuwe aan want met je blote handen voelt ook niet ok. Een nieuw setje voelt verkwistend, maar toch maar doen. Bijna niet aan te krijgen want intussen heb je het loeiwarm en hebt vieze zweethanden. Mijn voorganger had me de tip gegeven twee paar handschoenen aan te doen en na het consult het eerste paar te verwijderen. Dat vond ik voor ik begon nog stupide. Na mijn eerste patient was ik overtuigd. Echt veel handiger. Vieze setje uit en met het schone setje de boel schoonmaken. Papier van de onderzoeksbank en alles inspuiten met desinfectans, onderzoeksbank, deur binnen en buiten en onderzoeksmaterialen. Ik had maar 1 afvalbak waar alle afval in verdween. Ik heb binnen 1 dienst twee volledige zakken gevuld. Ik had ook geen bak voor instrumentarium. Heb ik ook niet gemist want ik heb alleen luchtwegklachten gezien.

Desinfectie: Onderzoeksbank en deur zijn duidelijk, maar hoe doe je de apparatuur? Toch maar een desinfecterend lapje over die elektronische termometer (en wat doe je met het bijbehorende kartonnen doosje met disposable dopjes wat je ook in je handen hebt?). Die

saturatiemeter: verdomd lastig om te desinfecteren. Dat geldt ook voor een bloeddrukband. Die kan je bovendien vergeten te desinfecteren want hij hangt aan de muur en daarmee los van alle andere besmette materialen. En hoe zat het met die stethoscoop? Om eerlijk te zijn, is het mijn gewoonte in de dagpraktijk om die te desinfecteren, maar goed ingelezen als ik was begon ik te twijfelen. Moest hij toch niet gewassen? Wassen of desinfectie? Ik meende het laatste. Wassen dus met zeep. Hoe doe je dat? Toch maar een klein beetje zeep uit de dispenser en met veel water afwassen. Dan moet-ie weer droog. Dat laatste kost veel tijd en is bar lastig, zo niet onmogelijk als je tempo wilt houden.

Ok, alles schoon. Pak mag uit. Handschoenen uit. Bril af en gedesinfecteerd (ik zie gelijk niks meer). Jas uit. Vervelend die strik in je nek. Als je aan het verkeerde eindje trekt zit je hopeloos vast. Ok los, dan uit. Officieel moet dat binnenste buiten, maar tegenwoordig mag ik hergebruiken. Toch maar voorzichtig gewoon uit doen. Het krenge is statisch en wil eigenlijk niet van je scheiden. Verder is een disposable jas niet bedoeld voor hergebruik ontdekte ik. Gek zeg! Ze hebben de neiging te scheuren. Ik heb al jaren geen witte jas meer dus dat is geen optie. Disposable jas dus maar netjes aan het haakje. Masker af en eindelijk lucht. Handjes wassen en eindelijk naar je bureau voor een verslagje en het voorschrijven van medicatie. En dan de volgende ronde.

En dat geldt voor de simpele gevallen.

Dan kan het ingewikkelder: Soms schrijf je medicatie voor. Dat kan pas als je weer uit je pak bent. Controle op interacties, allergie of contraindicaties kan dus pas als de patient allang weer weg is. In je vieze pak met vieze handschoenen kan je ook niet lekker door een dossier scrollen of er even wat naslagwerken bij halen. Dan moet je later immers ook je hele bureau afsoppen. Vervelend. Mogelijk belooft je dus iets, wat achteraf niet blijkt te kunnen.

Of je moet toch overleggen met de specialist om in te sturen. Dan kijk je in je vieze pak met vieze handschoenen naar die relatief schone telefoon. Toch maar pakken. Eerste laag vieze handschoenen wel uit. En later toch ook telefoon en bureau schoonmaken. Bellen met je collega die je niet goed verstaat want mondmasker op (dat geldt overigens ook voor oudere patienten). Die collega-specialist zit duidelijk minder in het Corana-dossier dan ik. Zij begint een betoog over risico-landen. Ik probeer nog uit te leggen dat uit de casus-definitie die landen zijn verdwenen. Kansloos. Lastig als collega's niet geïnformeerd blijken. Overigens is de casus-definitie van het RIVM, waar iedereen naar refereert, sinds kort niet meer heel concreet terug te vinden bij het RIVM. Ook jammer.

OK, patient mag komen naar de afdeling kindergeneeskunde. Als ik vraag hoe we dat praktisch regelen, blijkt daar niet over na gedacht. Mondkapjes vindt mijn collega ook niet nodig. Na al mijn maatregelen banjert deze moeder, met ziek kind, dus onbeschermd het hele ziekenhuis door naar de kinderafdeling. Zucht.

Het kost al met al een half uur per patient en dan werk ik nog hard door. Heeft iemand eraan gedacht dat ik ook nog iets moet eten/drinken? Ik ben volledig geïsoleerd van de rest van de wereld en weet niet wat er gebeurt. Is het druk? Ik heb geen idee. Zoals afgesproken bel ik de assistente. Och ja, het callcenter draait overuren dus niemand neemt op. Ik ploeg maar

door. Er blijven immers patiënten komen, ook met hogere urgentie. Eigenlijk moet ik ook plassen, bedenk ik in mijn pak. Wachten maar.

Uiteindelijk heeft toch iemand bedacht dat er een break nodig is en kan ik even eten. Dan zit ik, weliswaar niet in maanpak, maar wel in mijn gewone kloffie, in de algemene koffiekamer. Mag dat? Voelt smerig.

Eindelijk klaar. Ik heb voor mijn gevoel keihard gewerkt en nog geen kwart van de patiënten gezien die ik normaal gesproken zie. De rest heeft ook hard gewerkt, hoor ik achteraf: callcenter roodgloeiend. Regie-arts helemaal gek gebeld. Twee dokters onderweg (gelukkig slechts 1 corona-verdenking, dat gaat wat worden als dat toeneemt) en dus maar 1 consultdokter over om in zijn eentje de rest te fiksen. En dan was het nog geen absurd drukke dienst. Dat wordt nog wat...

Naar huis, moe, zere voeten, vies, warm en klef. Thuis helemaal mezelf uitgepeld en heel lang onder de douche. Alles in de 60-graden-was. Morgen arts-overleg hoe we dit in de dag-praktijk gaan regelen.